

דב קול

תמונות לפני 50 שנה

דב קול עבר במערכת העולם הזה בכתב בש"ת ה'תש"ד הראשונות. גם הוא היה כתב צעיר ומתחיל, שרכש נסיון במיקר ציוד ועבר אחר כך לשרות הממשלתי, ומשמש עתה כדובר של משה קצב. שרי העבודה הירווחה.

חדר עימוד. אבנרי מגיע כמר"ש, שבו עובד הוא לא היה במערכת. הכנסת בשבילו סיפור משני. המגע עם שולחן העימוד מגרה אותו. זה העניין שלו.

שבוע הוא מחכה לעמוד את העיתון. הכרזתו שבקצה האצבעות רוצות. מה?

קול
תימני קטן ונחמד

כות. מתחרמות לשחק עם התמונות. העין של משה ריין תופיע בצד שמאל או ימין? אמן בפעולה. איך יראה שמור אל תמיר? סנטר מגעיל? כפול? רגיל? הצוות מאחור. ראשון אלי תבור, שני הכתבת. בצד יוסי שנון, הגרפיקאי. בחדר רממה. אבנרי מתייעץ. ר"ח"כ? האומנותיקסמות. נסגר עמוד. NEXT. לעמוד הבא. כתבת ציצי. אותה האווירה. שקט. אבנרי משייט על פני העמוד. והופ — נסגר עוד עמוד.

ישיבות מערכת מצומצמת. כהשתתפות אלי תבור, רפי זיכרונאי, שאול גרוסברג, ושלוש כהן היו מתקיימות שלוש פעמים בשבוע סביב שולחן הפוקר. סכומים ואווירה בסדר. רק סיון מאיים שיגיד לאבנרי, ומטי פס על החלון לראות אם משחקים. הרדליץ לסגירת הגליון מפסיק את המישחק.

האם הקביעה של רפי זיכרונאי, סביב השולחן כן, עיתונאי טוב הוא עסקן טוב. היא נכונה? האם כדי להיות כתב מצטיין אתה צריך להיות מאכזר? ההר"גשה של אלי תבור לצוות היא, שהסיפור בעיתונות נמצא במודעות ה"ק"נות, ובמקום ללכת למסכת עיתונאים לרוץ למישרדים ולחטט במימכסים. כן, הכל סביב שולחן הפוקר. או למה סיון היה מאיים באבנרי?

איפה? איפה תימני קטן והנדר. מוכרה העיתונאים ממול לכסית. ש"היה מודיע כל יום שלישי בקולו המיוזחד שהגיע העולם הזה? איפה שאול שיף ושימחה אהרונאי, בוגרי הצופה. שאהבו את רוח העיתון? לאן נעלם ויליאם. הצלם הצרפתי, איש ערין ורגיש, שתירגם לי מצרפתית את סיפורי הזונות והחשפניות במודרני הלילה של יפו.

מה עם נתן והבי, ומה עבר על מרסל זוהר, ואליהו חן השלתי, וחנה גבאי, שעורה לי בשיחור אונס ביר קון?

ומה עושה לוי לוי בהולנד? איש טוב, לוי לוי, לא פוגשים הרכה כאלה כתיים. רק שבחים. תמיד מצוחצח "טיפטופ" ומבטט מחיים. ושולה — נשמה טובה? כן, ומנסיון. ומה קרה להתרגשות הבתולית של הבאה לר"פוס. לאן נעלמה האמונה בשינוי? מה קרה לשנים? איפה ארה"ל? ככה, מורי ורבי, מציא מאזני צדק, המדרש ש"עשה את ידיעות אחרונות לעיתון של מדינת? מה עובר עליו באמריקה? ואבי רן, שבגללו נכנסתי לעולם התיקשורת? ואורי קיסרי המייסד וה"עורך הראשון — מה הוא אומר על העיתון?

קיסרי — עיתונאי וג'נטלמן, כתב לוי: "רב קול היקר, אקווה כי עוד יתן לנו לפעול לעיתים קרובות ולילך יד ביד ביום ההולדת ה-100 של העיתון". מה הוא אומר בנג'ערין?

ומה קורה לרן מרגלית? עיתונאי מהשורה הראשונה וכוכב טלוויזיה. למה הוא לא יזום קבלת פרסי סוקולוב לאבנרי?

ולבנרי? מה עם אורי אבנרי, הוא יזכה לשנת כבית הלורדים? ומה עם יורש?

אינטרסו פוארטו פסו. שני תיים עברתי בהעולם הזה. תקופה זו, במבט לאחור — היתה הפוריה בחיי. הייתי מבוקש, חורתי ופונקתי על-ידי יפות תליאבי. מי שחשבה עצמה למשהו, מצאה בי עניין. לרדת של קושיקוש, מושימוש, פיצו, מיצי ופליצי הייתי גבר מעניין, אינטלגנטי ורגיש. אני הצעיר, האמנתי כזה. אם בנות ה"צוציטי" הצפון תליאביות רצו אותי, היה בזה משהו.

אך לא רק נשים מצאו בי עניין. הפכתי לפתע, ביולילה, לאישיחברה מבוקש ומקובל. כל מועדון שנפתח בתליאבי העניק לי כרטיס כבוד. הציפו אותי בהזמנות למסיבות —

שלמה סחר

צלם המערכת ליווה את אורי אבנרי לקאהיר. ה"שניים טסו בלי אשרת-כניסה. מייד אחרי ביקור סא"ר כרומנית, ובול'ה שלי, הגיע הזמן שתלמד. אינטרסו פוארטו פסו. זה הסיפור. רק כל עוד יכולת להכניס אותם לאנשים ורחל היית גדול."

אינטרסו פוארטו פסו (תרגום ר"הסבר מרומנית): התורכים שלטו כרוך מניה, הרומנים רצו לחיות טוב עם הכובשים. כשהלכו לשילטונות לסדר עניינים, לבשו את הפס — כובע תורכי — ואמרו, האינטרס (אינטרסו) פוארטו (לובש) (פסו) את הפס."

מה הסיפור? המוניטין שיצא לבוגרי העיתון והמישקל הרב שיש להם בתיקשורת הישראלית איננו מפי תיע.

כדי לעבוד בהעולם הזה צריך להכות כביצים. להביא סיפור. וסיפורים רבים הם מסתובבים ברחוב. צריך לחפש אותם. נשכונות, ברום תליאבי, בצפון תליאבי. הם מחכים שיבוא כתב לפוצץ.

יש סיפור. צריך להביא אותו. בדרך לסיפור — שצריך לעבור שיכתוב של אבנרי ואלי תבור — אתה פוגש את העולם. חשפניות, קוקסינלים, עולם תחתון, "צוציטי" וכמובן פיצו ומיצי. מכל טוב.

אבל פריילנסר צריך לאכול, וכדי לאכול, צריך להכניס הרבה קטעים לעיתון. מבמדינה ועד לרחל, ררך אנשים. וסיטון שומר בונקר על הקופה.

שורה תחתונה, הרבה עבודה. לבוגרי העולם הזה הסיפור נמצא ברם, בוגרי העיתון הוא חיים הנגבי, דובר הרשימה המתקדמת לשלום, ממילגה פוליטית קטנה, שני חכ"ם, שספק אם ראשיה יודעים מה הסיפור שלהם, הפך אותה חיים הנגבי — רובר — לרשימה מה כמעט לגיטימית על כל עם ישראל. אל. הם ירבו על קרינה רדיאקטיבית, בית, פולארד, ערביי השטחים. הם תמיד יהיו בחרשות. זה לא פלא. הנגבי יודע להביא את הסיפור.

ומצד שני, אורי סלע. גם הוא בוגר העיתון, הוא יקבל גם 3000 רולר מצי"ץ עבור נאום או רעיון, בנקים, חברות ביטוח, אירגוני חורים, מורים ומאוכזבים שונים מחורים אחרים, מחפשים את שרותיו. זה לא פלא? הוא מביא ללקוחותיו את הסיפור. בוגר העולם הזה יודע להביא את הסיפור.

זכרונות מבית אמא. להכניס הרכה סיפורים לעיתון, צריך להתפרנס בכבוד. אלי תבור, נגיחה קצרה לבית סוקולוב, היה מביא סיפורי-שער, שולה תבור, בשיחת-טלפון אחת, סיפור שער שני, אבנרי — פוליטי וכנסת; ציפי כסלו — בית-מישפט; רפי זכרונאי — אנשים.

ומרסל זוהר (היום ידיעות אחרונות), אריה לביא (הארץ), שאול גרוסברג (רוקנרול) ואנוכי — מחפשים להכניס סיפור.

אמי ז"ל, גינ'גית מפולפת וראש גדול, היתה מגויה על קוויק ושטרן הגרמנים. בעיתונים אלה כמעט כל עמוד היה דומה לרחל המרחלת.

בזיל היה בשנות ה-60 הקריקטוריסט של העולם הזה. באחרונה הכין (יוסף) בזיל מאות מצוריו להוצאת ספר. את הציור הזה, המתאר אנו אופי השבועון, הכין לכבוד יובל ה-50 של העולם הזה.

פרדיקה, הגענו!

קובי ניב היה אחד מכותבי "זו הארץ", מדרש סטירי, בין השנים 1977-1973. היום בעל טור ב"הארץ".

אפרים סידון, ב' מיכאל, חנוך מרמרי ואני כתבנו מדרש סטירי בשם נעיר ובעיר כפי האתון. עיתון הסטודנטים של אוניברסיטת ירושלים. אחר כך הופענו בקברסטודנטים בשם איך אנו נראים!

העולם הזה שלח את עדנה פינינו לראיין אותנו. בסוף הראיין היא הציעה לנו לעבור לכתוב בעיתון. אחר שיחה קצרה עם אבנרי במיזון הכנסת עברנו. ארבע שנים כתבנו כל שבוע עמוד או שניים. היתה לנו חרות מוחלטת לעשות כל מה שאנחנו רוצים.

הנסיעות בחזרה לירושלים הן החוויה החזקה ביותר שלי מה תקופה ההיא. ארבעתנו היינו ירושלמים. במוצאי-שבת נפגשנו במערכת. עימדנו את המדרש וחזרנו לירושלים במכוניתו ה"קטנה והרעועה של ב' מיכאל. היינו שרים שירים רוסיים וצוחקים וצועקים, והיתה לנו בדיחה קבועה: מייד בתחילת הדרך אפרים סידון היה נרדם. היינו עוצרים את המכונית כאמי צע הדרך וצועקים: "פרדיקה, הגענו!"

הבדיחה התפלה הזו כבר כל כך השתלטה עלינו ועליו, עד שכשהיינו מגיעים אליו הביתה וצועקים: "פרדיקה, הגענו!" הוא לא הסכים להתעורר. כי היה בטוח שאנחנו עדיין באמצע הדרך.

העולם הזה היה קרשיהקפיי צה שלנו. משם הגענו לניקוי ראש. ואחר כך התפרקנו וכל אחד פנה לדרך.

ולפעמים אני חושב: אלמלא היינו מגיעים להעולם הזה, אולי הייתי מוצא עבודה נורמאלית, אולי הייתי מורשה חתימה באיזה בנק, והופך לגאון וזו כל אמא. **קובי ניב**